

ΜΙΑ ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ...

Στὴν ἀγαπημένην Σκιάν
τοῦ πατρός μου

ΤΑΝ ἡ ὥρα ποῦ ὅλα γύρω εἶχαν κοιμηθῇ με τὸν ὕπνο ἐκεῖνο ποῦ τόσο μοιάζει τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ ἡμέρα εἶχε πεθάνει, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες προτήτερα ἀπ' αὐτήν, κι' ἀπὸ τὸ θάνατό της ἐκεῖνον, ὅπως ἀπὸ

κάθε θάνατο, ἐπρόκειτο νὰ γεινηθῇ μιὰ ἄλλη δολοζώντανη, ἀκούραστη, γιὰ νὰ ζήσῃ κι' αὐτὴ τὴν παροδικὴ τῆς ζωῆ καὶ νὰ πεθάνῃ ὅπως καὶ ἡ πρώτη.

Γύρω στὸ σπιτάκι, ποῦ ζοῦσεν ὁ καλλιτέχνης, τώρα τόσα χρόνια, μιὰ σιωπὴ βασιλεῦσε. Ἡ σιωπὴ τοῦ ὕπνου....

Ἐκοιμῶντο ὅλα. Καὶ τὰ πουλάκια ποῦ εἶχαν κουρασθῇ ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ ψάλλουν τὴν ἀγάπη τους, καὶ τὰ λουλούδια ποῦ ἦταν λυπημένα, γιὰτὶ εἶχαν χάσει τὸ χάρδιμα τοῦ ἀγαπημένου των ἡλίου, κι' ὅλη ἡ φύσις ἐν γένει ποῦ εἶχε κουρασθῇ μιὰ ὁλόκληρη μέρα νὰ δειχνῇ τὰ πανέμορφα της κάλλη στὸ φῶς ποῦ θάμπωνε.

Ἡ νύχτα σὰν μιὰ βασίλισσα εἶχε θρονισθῇ στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, παροδικὴ κι' αὐτὴ, ποῦ ἐμελλε νὰ διωχθῇ με τὴν πρώτην αὐταύγεια τῆς ῥοδίνης αὐγῆς, με τὸ πρῶτο λουλούδι, ποῦ θὰ τὴν ἡγίγισε καθὼς θάπεφτε ἀπὸ τὸ ῥοδοντυμένον ἄρμα της.

Τὸ χαριτωμένο μικρὸ σπιτάκι, ποῦ ζοῦσε μέσα ἡ μυστικὴ ψυχὴ ἐκείνου ποῦ τὸ ζωογονοῦσε, ἐπρόβαλλε δειλὰ δειλὰ μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι, ποῦ τὸ τύλιγε.

Ἐκρुβε μέσα του τόσο φῶς ἐμπνεύσεως καὶ δυνάμεως, ποῦ ξεπετοῦσε αὐτὸ καμμιὰ φορὰ μέσα ἀπὸ κάθε σχισμὴ, ποῦ θαῦρισκε καὶ τὸ φώτιζε μ' ἓνα φωτιστέφανο, ποῦ ἄφινε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὁ Θεοῦ Ἀπόλλων.

Σὲ μιὰ γωνιά, μιὰ πολυθρόνα, τὸ ἀγαπημένο του κάθισμα, ἦτανε παραπεταμένη. Παραπέρα μερικὲς νότες ἡγίγαν παραπονετικὰ τὸ ἔδαφος, γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἦσαν προωρισμένες, καὶ κόντα στὸ παράθυρο ἓνα πιάνο σκονισμένο ἐφάνετο σὰν γάλλαιε τὴν ἐγκατάλειψι, ποῦ εἶχε τόσον καιρὸ.

Ἐνα μισοσβυσμένο φῶς ἐφώτιζε αὐτὸ τὸ περι-

βάλλον καὶ τῶκαμεν ἀκόμη πρὸ πένθιμο, πρὸ λυπητερό.

Ὁ καλλιτέχνης ἔλειπε.

Ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιὰ του τὸν κρατοῦσε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπητιοῦ.

Εἶχε δυὸ ἀγγελοῦδια. Ὀλόξανθα κεφάλια ποῦ ἔρριχναν στὴν καρδιά του τὲς παρήγορες ἀχτιδές τους. Τὰ γαλανὰ μάτια των—οὐρανὸς καθάριος—τοῦ θύμιζαν τὰ μάτια Ἐκείνης, ποῦ δὲν ὑπῆρχε πιά...

Καὶ τ' ἄθωα χάρδια των, τὰ ὡμορφα χέρια των—ἴδια φεῖδια τριγύρω στὸ λαιμὸ του τυλιγμένα—ἦσαν γι' αὐτὸν αἱ γλυκειῖς ἀλυσίδες ποῦ τὸν ἐδέσμευαν.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ ἔδινε τὴν ἐμπνευσί του.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ πλεκε τὰ στεφάνια, με τὰ ὁποῖα στόλιζε τὴν τέχνην, ποῦ ἐλάτρευε.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὸν πῆγαινε πολὺ ψηλά, σὲ κάποια παλάτια δουλεμένα με τὰ πρὸ ὡμορφα λουλούδια τῆς Ἀθανασίας.

Καὶ προσπαθοῦσε κι' αὐτὸς νὰ προσθέσῃ ἀκόμα ἓνα λουλούδι, ποτισμένο με τὸ δάκρυ, ποῦ ἔχυσε γιὰ τὴν Ἀγάπην...

Τὰ ἔβλεπε.... Ἦσαν κοιμισμένα. Σὰν ἓνα ἄορατο ἀεράκι ἀνέμιζεν ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά των, τὰ μάτια των ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐδέχοντο τὰ φιλία τῆς εὐτυχίας κι' ἄθωότητες, ποῦ ἐπτερύγιζαν γύρω των.

Καὶ ἡ Παρθένᾳ ἀπὸ ψηλὰ κύτταζε. Χαμογελοῦσε στὴν ὡμορφὴ αὐτὴ εἰκόνα καὶ χάριζε ἓνα μεῖδιμα—μεῖδιμα ποῦ δὲν εἶχε ἀκόμα γνωρίσει τὸν Πόντο—στὰ παντοτεινὰ παιδιὰ της.

Εἶχε γονατίσει μπροστὰ τῆς ὁ πατέρας. Τὰ μάτια του ἔμεναν ἄφωνα, μὰ ἡ καρδιὰ μιλοῦσε...

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του μπροστὰ στὴ δυνάμει Τῆς, τῇ χάρι Τῆς, καὶ δυὸ δάκρυα—ἀληθινὰ μαργαριτάρια—κύλισαν στὰ μάγουλά του τὰ βαθυλά...

Σ' ἐκείνην τὰ ἐμπιστεύθηκε.

Σηκώθηκε.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν τώρα φωτισμένο μ' ἓνα φῶς, ἓνα φῶς ξεχωριστό, ἓνα φῶς ἀνακατωμένο με ὅλη τὴ γαλήνη, ἡρεμία καὶ εὐτυχία ποῦ δίνει ἡ Πίστις.

Τὰ ξαναεῖδε, προχώρησε πάλιν πρὸς αὐτά. Μὲ ὅλη του τὴ δυνάμει κόλλησε στὰ ξανθὰ κεφάλια των—χρυσάφι πολύτιμο—τὰ χεῖλη του, τὰ διψασμένα γιὰ τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν του, καὶ σιγὰ σιγὰ, γιὰ νὰ μὴ ταραξῇ καὶ διώξῃ τὰ εὐτυχισμένα ὄνειρα ποῦ κλωθογυροῦσαν γύρω των, βγῆκε με βῆμα ἀργό, ἀργό...

Ἔσυρε πίσω του τὴν πόρτα, τὴν πόρτα αὐτὴ ποῦ χωρίζε μιὰ εὐτυχία, μιὰ ἀθωότητα, μιὰ χαρὰ, ἀπὸ τὴ λύπη ποῦ ἀγωνίζετο νὰ μπῇ, ἀπὸ τὸν Πόντο

πού παραμόνευε στο σκοτάδι, για να σπαράξει την καρδιά, που θάπεφτε στα νύχια του.

Προχώρησε. Το μισοσβυμένο φως, που το είχε ξεχάσει, τον τραβά στην αγαπημένη του γωνιά. Αισθάνεται μια εξαιρετική δύναμη μέσα του.

Θυμάται τα λόγια του γιατρού που του είχε πηκατόπιν από την μεγάλην του εκείνην αρρώστια: «Για τα παιδιά σου πρέπει να ζήσης. Πρέπει να αποφύγης κάθε συγκίνηση. Αυτή μπορεί να σε σκοτώσει».

Μά η φωνή που μιλεί μέσα του είναι πιο μεγάλη.

Ένας πόλεμος γίνεται. Ποιός θα νικήση;

Στην πολυθρόνα του την αγαπημένη έπεσε βαρειά... Το κεφάλι του γλύστρησε στο στήθος του και τα μάτια του έμειναν για μια στιγμή κλειστά.

Τα χέρια του σιγοτρέμουν από μια σπασμωδική κίνηση. Τα φέρνει στην καρδιά του. Θέλει να την κρατήσει, που κοντεύει να πετάξει μέσα από τα στήθια του...

Τα ματόφυλλά του τρέμουν, τρέμουν και σκιές φαίνονται να περνούν μέσα από τα μάτια του.

Φαίνεται σαν να ακούει γύρω του χίλιες φωνές που του μιλούν μυστικά, χίλια χέρια που τον τραβούν για να τον σηκώσουν ψηλά ψηλά...

Μα αυτός πολεμάει. Μία ανάμνησις τον βαστάει τα παιδιά του! Κοιμούνται εκεί ήσυχα, εύτυχισμένα. Έχει το δικαίωμα να αρπάξη αυτήν την ευτυχία;

Γι' αυτά θέλει να ζήση. Ναί γι' αυτά.

Αν όχι, τουλάχιστον θέλει να δουλέψη γι' αυτά.

Θέλει να εξασφαλίση τη ζωή τους.

Είνε τώρα πάλι δοῦλος της Αγάπης του.

Αυτή τον έμπνέει.

Αδελφωμένες τον περιζώνουν σαν φείδια άερίνα ή Αγάπη και ή Μουσική.

Με τα δάκτυλά των έγγίζζουν ήδη τα μαλλιά του.

Μία δύναμη κανούργια αισθάνεται μέσα του.

Η ψυχή του πετᾷ, φεύγει ανάμεσα από τα βαθεία στρώματα της έμπνεύσεως, που του ανοίγουν δρόμο....

Τα μάτια του στηλώνονται σε κάτι νότες, πεσμένες παραπονετικά στα πόδια του...

Σηκώνεται σαν νευρόσπατο, που ένα ξένο χέρι τὸ διευθύνει. Δὲν ανήκει πιά στον εαυτόν του.

Ανήκει στην αδελφωμένη θεότητα που τον τραβά...

Αρπάζει ένα χαρτί, ένα μολύδι. Γράφει. Κάτι σαν μικρά σημεία βγαίνουν από τα δάκτυλά του. Καί γράφει ολοένα πιο γρήγορα. Πρέπει να προφθάση κάτι να τελειώσει.

Η ψυχή του όλη μαζεῦθηκε στα δάκτυλά του και τα μάτια του βγάζουν σπίθες...

Κουράσθηκε. Εξανάρψε το κεφάλι στο στήθος του. Αι δυνάμεις του αρχίζουν να τον αφήνουν...

Σαν ένα κύο αισθάνεται μέσα του...

Μα πρέπει να ξοναχισταθῇ. Πρέπει να δώση τη φωτιά και τη ζωή, που τον αφήνει, σ' αυτό που δημιούργησαν τα δάκτυλά του.

Πρέπει τα παιδιά του να ζήσουν τη ζωή που θα τα χαρίση...

Τὸ φτωχὸ ἐγκαταλειμμένο πιάνο φαίνεται σαν να τον τραβά. Αἱ νότες χοροπηδοῦν μπροστά του. Πρέπει να διευθύνῃ τὸν χορὸ τους, να τὸν τακτοποιήσῃ, να τοῦ δώσῃ δύναμη, ζωή.

Πλησιάζει. Ἐκάθισε στὸ μικρὸ θρονί που ἦταν μπροστά του. Τὰ δάκτυλά του τὰ ἀρρωστημένα καὶ τρεμουλιαστά μαζεῦουν τὴν σκόνη, που σκέπαζε μ' ἓνα παχὺ στῶμα τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου. Αὐτὰ φαίνονται σαν να τρέμουν ἀπὸ τὴν συγκίνηση, γιατί ξαναβρήκαν τὴν ἀγάπη, που ἐνόμιζαν πὼς ἔχασαν γιὰ πάντα...

Κάποιοι ἤχοι ἀκούονται.

Βγαλμένοι σαν ἀπὸ ἓνα τρελλὸ παλάτι χαρᾶς.

Ὁ ἓνας κυνηγᾷ τὸν ἄλλο να τὸν φθάσῃ καὶ ἀνταμώνονται καὶ παίζουν τρελλὰ καὶ ἀφίνουν τὰ γέλοια των να ἀκουσθοῦν καὶ να μποῦν στὴν ψυχὴ, που ἀπὸ πολὺν χρόνον ἦταν ξένη γι' αὐτοὺς.

Σαν ἓνα μυρωμένο ἀεράκι ἀνοίξεως βγαίνει ἀπὸ μέσα της. Μία ὡμορφὴ φύσι ζωγραφισμένη με μουσικὴ μιλεῖ.

Τὰ λουλούδια πρῶτῃ πρῶτῃ ἔχουν ἀνοίξει τὰ πέταλά τους, γιὰ να δεχθοῦν τὰ φιλιὰ, που τοὺς στέλνει ὁ ἥλιος με τὲς ὁλόχρυσες ἀχτιδὲς του.

Μία μουσικὴ ἀκούεται ἀπ' ἐλόκληρη τὴ φύσι.

Καὶ τὸ ποτάμι, που τρέχει ἐκεῖ ἀπαλὰ, καὶ τὰ ὀλοπράσινα δένδρα, που κρυβοψιθυρίζουν ἀνάμεσά των καὶ τὰ πουλάκια, που φτερουγίζουν χαρούμενα καὶ εὐτυχισμένα, ὅλα ὅλα με τὲς πιὸ πεταχτὲς νότες φανερώνουν τὴ χαρὰ, τὴ ζωὴ, που τώρα ἔχουν μέσα τους τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου καὶ τὴν βγάζουν στὸ φῶς με τὸ πρῶτο ἀγγιγμα που ἓνα χέρι—ὡσαν μαγικὸ ραβδί—κάνει να αισθανθοῦν στὴν πλάτη τους, τὴν ἔως τώρα κρύα καὶ ἀψυχή.

Οἱ τόνοι δυναμώνουν.

Ἡ ἀγάπη μιλεῖ μέσα της.

Ἡ ἀγάπη στηλωμένη σὲ δυὸ καρδιὲς δεμένες ἀνάμεσά των με Ἀγνότητα, Πίστι, Καλωσύνη.

Ἡ Ἀγάπη που σὲ λίγο ξεσπάει σὲ χάδια.

Χάδια αισθάνεται ἡ ψυχὴ του.

Χάδια αισθάνεται τὸ πιάνο του.

Χάδια αισθάνεται ὅλη ἡ φύσις.

Χάδιx που ἀπαλὰ ἀπαλὰ περνοῦν καὶ ἀφίνουν μιὰ ἀνατριχίλα, μιὰ φρικίαισ ἀπὸ χαρὰ.

Ὅλα γύρω τοῦ φαίνονται σαν να τὸν χαϊδεύουν καὶ μιὰ ψυχὴ τοῦ μιλεῖ τὰ πιὸ ὡμορφα λόγια π' ἄκουσε στὴ ζωὴ του.

Ἡσυχα ἡσυχα οἱ τόνοι χαμηλώνουν. Σαν ἤχοι φιλιῶν, που δίνονται στὰ μάτια, βγαίνουν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του.

Κι' αὐτὰ φαίνεται σαν μιὰ ἀνώτερη δύναμη να τὰ φιλῇ. . . Τὸ πιάνο μιλεῖ. . .

Ψάλλει τώρα τὴν Εὐτυχία.

Τὴν Εὐτυχία με τὴν πιὸ ὡμορφὴ της ὀφι.

Τὴν Εὐτυχία φανερωμένη σ' ἐκείνη τὴν ἡρεμία, τὴ γαλήνη...

Τὴν Εὐτυχία που βρίσκεται στὸν οὐρανὸ τὸν γα-

λάζιο, χωρίς άστραπές και σύννεφα, στὸ ἥσυχο κύμα ποῦ ἔρχεται νὰ σπάσῃ στὰ πόδια τοῦ βράχου τοῦ ἀγαπημένου του, στὴν ἥσυχη νυχτιὰ ποῦ δὲν φοβᾶται μήπως ταραξοῦν τὸν ὕπνο της οἱ θόρυβοι τῆς ἡμέρας.

Τὴν εὐτυχία ποῦ εἶχε στήσει τὸ παλάτι της ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς πρὸ ταιριασμένες ψυχές καὶ ποῦ εἶχε στεφανωθῇ μὲ τὲς χρυσὲς ἀχτῖδες, ποῦ ἐσκόρπιζαν τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά, ποῦ στεφάνωναν δυὸ χαριτωμένα παιδικὰ μέτωπα....

Μὰ ξαφνικὰ περνᾷ ἓνα σύννεφο.

Ἀφίνει ὀπίσω ἓνα ἐλαφρὸ ἐλαφρὸ κρότο, ἔτσι καθὼς περνάει βιαστικὸ, ἓνα κρότο παράξενο, σὰν ὅταν σπᾶν ἓνα λεπτὸ ξύλο, σὰν ὅταν τὸ σαρὰκι τρώγῃ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ χρησιμεύει γιὰ φωλιά.

Ὁ κρότος αὐτὸς φθάνει ἕως τὴν καρδιά.

Τὸν ἀκολουθεῖ ἓνας δεῦτερος, ἓνας τρίτος...

Τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου σὰν νὰ μαλώνουν ἀναμεταξύ των.

"Ἐνας ἀγέρας φαίνεται σὰν ν'ἄρχεται ἀπὸ μακριὰ. Ἡ σκόνη ποῦ σηκώνει ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Λύπης σκεπάζει τὸ ὠμορφο παλάτι τῆς Εὐτυχίας.

Τὰ φύλλα τῶν πρασίνων δένδρων—τῶν ἐλπίδων—χτυπιοῦνται ἀνάμεσά των, σφυρίζουν μὲ δύναμι καὶ ἡ θάλασσα ἡ βουρκωμένη φανερώνει τὴν ἀγριὰδα, πῶχει μέσα της κι' ἀπειλεῖ νὰ πνίξῃ τὸν ἄμοιρο, ποῦ χτυπᾷ τὰ πλευρά της...

Ὁ ἥλιος ποῦ ἦταν ψηλὰ ὡς τώρα, ἀρχίζει νὰ σκιάζεται. Σὲ λίγο χάνεται. Δυὸ ἀχτῖνες μονάχα μένουν, τυλιγμένες σὰν βόστρυχοι μικρῶν παιδιῶν.

Μὰ εἶνε ἀδύνατες, σὰν κι' αὐτοὺς, νὰ ἀντικαταστήσουν ὅλο τὸν ἥλιο.

Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ μιὰ πνοή, ποῦ δὲν πρόφθασε νὰ κρυσώσῃ, μιὰ ψυχὴ χαράσσει ἓνα δρόμο φωτεινὸ...

Μία ψυχὴ ποῦ ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄπειρο, ἐνῶ συγχρόνως κλαίει γιὰ ἐκεῖνο ποῦ ἄφησε, ἀφ' οὗ τὸ γινώρισε...

Σὰν δάκρυα τρέμουν κάποιες σταγόνες καὶ λάμπουν μέσα στὸ φωτεινὸ σύννεφο ποῦ ἀφίνει πίσω της. Ἐνα δάκρυ πέφτει στὴ γῆ...

"Ἐνας λυγμός, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ πέταγμά της, ξαπλώνεται στὸν ἀγέρα...

Καὶ τότε παντοῦ ἀκούεται ἓνας θρήνος...

"Ἐνας θρήνος ἀπ' ὅτι ἐγκατέλειψε.

"Ἐνας θρήνος βαρὺς ἀπ' τὴν καρδιά βγαλμένος τὴ στιγμὴ ποῦ τὴν κόβει τὸ μαχαίρι...

Καὶ αἱ νότες ἀκούονται δυνατές. Πέρνουν ὅλη τὴ δύναμὶ της. Μία καρδιά ζωντανεύει μέσα τους.

Μία καρδιά σπαράσσεται.

Ὅτε ἡ ἄγρια θάλασσα, οὔτε ὁ φοβερὸς ἀέρας, ποῦ κάμνει μιὰ τρομακτικὴ συμφωνία μέσα σὲ ὀλόκληρη δάση, ἔχουν τόσην ἀγριὰδα καὶ δύναμι.

"Ἐνα παράπονο, ἓνα κλάμμα, χειρότερο καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Θυέστη, μιὰ ἀφάνταστη ἀπελπισία μαρμαρώνει καθὲς αἰσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λύπη...

Σὰν σταγόνες βροχῆς τὰ δάκρυα βρέχουν τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴ διαύγειά τους, μέσα ἀπὸ τὸν θρήνο τῶν κοκκάλων ἓνας θεῖος ἤχος σὰν μουσικὴ χίλιων ἀγγέλων ἀκούεται καὶ μιὰ Παρθένα φανερώναται στὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

Ἀπλώνει τὰ κατάλευκα χέρια της—δειγμὰ τῆς καρδιάς της—καὶ προσπαθεῖ ν' ἀγκαλιάσῃ, νὰ προσφύλῃ ἀπὸ τὸ σῶσιμο τὲς ὠμορφες ἀχτῖνες—ἀπομεινάρια τοῦ ἡλίου—ποῦ κόντεῦσαν νὰ χαθοῦν μέσα στὴν ἄγρια ἐκείνη πάλῃ τῶν στοιχείων.

Μία μεγάλη χαρὰ κλονίζει τὴν ψυχὴ σ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία.

Ἡ χαρὰ πολεμᾷ μὲ τὴ λύπη καὶ νικᾷ.

Μὰ ἡ ψυχὴ νικιέται...

"Ἐνας φωτεινὸς δρόμος, ραντισμένος μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα τὴν τραβᾷ...

Ἡ φυλακὴ—τὸ σῶμα—μένει ἄδεια μὲ σπασμένες τὲς ἀλυσσίδες.

Τὸ πιάνο μένει χωρὶς ἤχο μὲ σπασμένα τὰ κόκκαλα...

Μὰ τὸ χαρτί, τὸ ἄψυχο πρῶτα, ἔχει τώρα μέσα του ζωὴ.

Μία ζωὴ παρμένη ἀπ' ὅτι ἔσθυσε γύρω του καὶ ποῦ θὰ φεγγοβολᾷ γιὰ καθὲς ἓνα, ποῦ θὰ ξέρῃ νὰ τὴν διαβάσῃ.

Μία ζωὴ, γεμάτη ἐμπνευσι καὶ ὠμορφιά, ποῦ θὰ δώσῃ τὴν ἀθανασία στὸν πατέρα, κι' ἓνα μέλλον γεμάτο ἐλπίδες στὰ ὀλόξανθα παιδιὰ...

ΜΥΣΙΝΗ

ΕΙΡΩΝΕΙΑΙ

Δύο μόνον εὐχαριστήσεις ἐυλόκοιμεν εἰς τὸ σπῆτι μας. Τὴν ὥραν ποῦ βγαίνομεν ἔξω καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἐπιστρέφομεν.

* Ἡ τιμὴ δὲν ἔχει πλέον ἢ ἐπαγγελματίας.

* Τὸ ἐλάττωμα τῆς ἰσοότητος εἶνε οὗ τὴν ζητοῦμεν πάντοτε μὲ τοὺς ἀνωτέρους μας.

* Τὸ ἥμιον τῶν δῶν γράφομεν εἶνε ἐπιβλαβές· τὸ ἔτερον ἥμιον δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε.

* Ἐπρελαινόμεν γι' αὐτὸν τὸν νέον καὶ τώρα οὔτε νὰ τὸν ἰδῶ θέλω. Πόσον εὐκόλα ἀλλάζουν οἱ ἄνδρες!

* Ἡ ἀποφασιστικότης ἐγκρεται πολλάκις εἰς τὸ νῦν εἶνε κατεῖς σκληρὸς διὰν πρέπει.

* Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὑγεία δμοιάζουν εἰς τὸ διὰν δὲν αἰσθάνεται κατεῖς τὴν ἀξίαν των παρὰ διὰν τὰς χάω.

* Ὅταν ἡ γυναῖκα, ἀπιστήσῃ ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ ἢ τὴν ἀφίνει ἢ σιωπᾷ· μέσος ὁρος· δὲν ὑπάρχει.

* Δύο θέσεις ἔχει ἡ γυνή. Ὅταν εἶνε τιμία, τὴν ἐκτιμοῦν καὶ δὲν τὴν πλησιάζουν. Ὅταν εἶνε ἐλαφρά, τὴν πλησιάζουν ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκτιμοῦν.

* Μία γυναῖκα κλονιζομένη, ἔχει ἤδη πέσει.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΚ